

Meditaties seizoen 2023-2024

In 2022 verscheen het boek *Samen jong, kernwaarden van een kerk met alle generaties*.

Het boek noemt 6 kernwaarden. Bij elk daarvan is een bijbelse reflectie geschreven.

In de meditaties in het kerkblad wil ik dit seizoen aan de hand van deze bijbelse reflectie stilstaan bij de zes kernwaarden uit het boek.

De eerste kernwaarde luidt: prioriteit geven aan jonge generaties. Het boek voegt daaraan toe:

“Om kerk te zijn voor *alle* generaties is het nodig om juist prioriteit te geven aan jonge generaties...” De andere vijf kernwaarden hangen met deze eerste kernwaarde samen.

Tegelijkertijd roept deze kernwaarde de nodige vragen op en blijkt vaak lastig te realiseren.

Wie is de belangrijkste? (Matteüs 18: 1)

Jezus zegt op een vraag van de leerlingen wie de belangrijkste is: “... als je niet verandert en wordt als een kind, dan zul je het koninkrijk van de hemel zeker niet binnengaan.” Vraagt Jezus van ons een kinderlijk geloof?

Kinderen denken nog letterlijk. Zij proberen bij een zin zoals “over je eigen schaduw stappen” om dat letterlijk uit te voeren. De symbolische betekenis ontgaat hen nog. Zouden volwassenen op die manier met geloof moeten omgaan?

Lees je de openingsvraag en het vervolg, dan is er ook een andere invalshoek bij dit bijbelgedeelte. De vraag van de leerlingen en het vervolg gaan over status, macht en aanzien. Het speelt in de christelijke gemeente van alle tijden – ook al rondom Jezus.

In Jezus' manier van leven en zijn reactie op de vraag wordt zichtbaar dat het in het koninkrijk van God er anders aan toe gaat. Niet de machtigste of rijkste mensen zijn het belangrijkste maar de mensen die in het dagelijks leven niet meetellen, kwetsbaar zijn. En op dat punt houden kinderen ons scherp en bij de taal van Jezus. Zij zijn *in hun positie zonder macht of rijkdom* belangrijk voor Jezus. Zij zien *in die positie* iets van God en getuigen daarover wat voor volwassenen, voor mensen mét macht en aanzien, moeilijk of zelfs onmogelijk is.

Het kind is heel lang gezien als een nog-niet-gelovige. Kinderen moeten nog van alles leren, ook op het gebied van geloof. Lang is daaraan toegevoegd: dus moet het kind vooral luisteren en terug laten horen wat de volwassene heeft gezegd. En op zich zit daar een deel waarheid in: het is belangrijk dat een kind vertrouwd raakt met bijbelverhalen, rituelen en vieringen. Maar dat wil niet zeggen dat het kind op jonge leeftijd dan nog niets kan zeggen over God en geloof.

Langzamerhand groeit het inzicht in onze kerk dat kinderen, *vanuit hun niet-machtige plek*, iets van God zien dat voor volwassenen belangrijk is om van hen te leren.

Uit het bijbelverhaal wordt duidelijk dat een geloofsgemeenschap van kinderen leert. Niet omdat oudere generaties niet belangrijk zijn – zij zijn daadwerkelijk een voorbeeld voor het kind – maar omdat we van jonge kinderen leren over het koninkrijk.

Wat voor kinderen geldt - hier door Jezus centraal gesteld – geldt ook voor tieners en jongvolwassenen. Deze benadering van de jonge generatie zit al in de Joodse traditie, waarin het kind en de jong-volwassene vanaf het begin volledig meetelt. Het onderwijs kent deze benadering ook al vele jaren.

Kinderen, tieners en jongvolwassenen hebben iets eigens te zeggen over God en geloof. Dat is ook een geloofsuitspraak. God maakt zich ook aan en in hen kenbaar en spreekt door hen volwassenen aan. Waar dit tot een gesprek tussen generaties wordt, waarin ook de levens- en geloofservaring van volwassenen wordt gedeeld, worden we kerk voor alle generaties.

Ds. Nico de Lange